

Sygn. akt I C 924/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2022 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Izabela Kosińska-Szota

Protokolant: sekr. sąd. Joanna Wiejkut

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2022 roku w Kłodzku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w A.H. T. (...), T., okręg H., (...)

przeciwko A. O.

o zapłatę 2 953,16 zł

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 917 zł tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 924/21

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) z siedzibą w T. w Estonii wniosła o zasądzenie od pozwanej A. O. kwoty 2 953,16 zł z odsetkami umownymi w wysokości ustawowych odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 24 października 2019 r. oraz o zasądzenie kosztów procesu. Strona powodowa wskazała, że pozwana za pośrednictwem internetowej wierzyciela pierwotnego (...) sp. z o.o. z/s w W. zarejestrowała się i zawnioskowała o udzielenie pożyczki 4 000 zł dokonując wpłaty 1 gr 1 kwietnia 2016 r., która została zawarta 23 września 2019 r. kwoty 4 600 zł i przelana na konto bankowe pozwanej. Strona powodowa podała, że pozwana nie wywiązała się z całości zobowiązania i spłaciła jedynie 2 900 zł, a nadto, że nabyła wierzycielność wynikającą z umowy pożyczki na podstawie umowy z dnia 30 grudnia 2019 r.

Od wydanego w postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty pozwana wniosła sprzeciw zaskarżając go w całości i o oddalenie powództwa. Pozwana zarzuciła, że spełniła świadczenie wobec skutecznego złożenia oświadczenia o skorzystaniu z dobrodziejstwa kredytu darmowego, wniosła o wyliczenie, jakie kwoty, z jakich tytułów składają się na kwotę objętą żądaniem pozwu, a w przypadku dochodzenia odsetek – od jakich kwota i za jakie okresy i w jakiej wysokości są one naliczone oraz sposobu wyliczenia kwota pozaodsetkowych. Pozwana przyznała, że otrzymała kwotę 4 600 zł, lecz zarzuciła, że postanowienia umowne nie były przedmiotem indywidualnych negocjacji lecz zostały narzucone przez pożyczkodawcę. Pozwana podniosła, że łącznie wpłaciła 4 900 zł

Strona powodowa cofnęła pozew ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 1 990 zł podtrzymując żądanie zapłaty 1 308,16 zł z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od 15 października 2020 r.

Pozwana w piśmie z dnia 31 października 2021 r. podtrzymała wniosek o oddalenie powództwa w całości i zarzuciła, że strona powodowa nie wyjaśniła na jakiej podstawie cofnęła pozew co do kwoty 1 990 zł. Pozwana wskazała, że niezasadne jest domaganie się przez stronę powodową kosztów procesu także od części cofniętej, skoro nie zostało wykazane w związku z czym doszło do cofnięcia pozwu w tym zakresie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 maja 2018 r. pozwana A. O. zarejestrowała się na platformie tanikredyt.pl prowadzonej przez (...) Sp. z o.o. W dniu 23 września 2019 r. pozwana wystąpiła o pożyczkę w kwocie 5 000 zł. (...) Sp. z o.o. udzieliła jej pożyczki 4 600 zł.

Dowód: raport rejestracji klienta – k.6, raport wniosku klienta – k.7, mail z dnia 23.09.2019 r. – k.8

Pierwotny wierzyciel udzielił pozwanej pożyczki na 30 dni. Prowizja wynosiła 1 263,16 zł, odsetki 37,72 zł (10 % rocznie). Całkowita kwota do spłaty miała wynieść 5 900,88 zł. Roczna stopa zadłużenia przeterminowanego miała wynosić 14 %.

Dowód: formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego – k.9 – 10, ramowa umowa pożyczki (...)– k.11 – 14, umowa pożyczki nr (...) – k.15, raport dostarczenia wiadomości sms – k.16

Pozwana wpłaciła tytułem spłaty pożyczki nr (...) w dniu 4 listopada 2019 r. kwotę 2 110 zł, a w dniu 7 listopada 2019 r. kwotę 800 zł.

Dowód: potwierdzenie transakcji – k.52, lista operacji – k.55

W dniu 30 lipca 2020 r. pozwana wpłaciła 300 zł, a w dniu 31 lipca 2020 r. 190 zł tytułem spłaty przedmiotowej pożyczki.

Dowód: historia rachunku – k.54

Ponadto pozwana wpłaciła trzy razy po 500 zł 17 sierpnia 2020 r., 17 września 2020 r. i 14 października 2020 r.

Fakt przyznany

W dniu 5 sierpnia 2020 r. pozwana zwróciła się z mailem do tanikredyt.pl z informacją, że dokonała dwóch wpłat w kwotach 190 zł i 300 zł, lecz nie odnotowano tej wpłaty.

Dowód: mail – k.68

Pozwana złożyła stronie powodowej oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego pismem z dnia 25 sierpnia 2021 r.

Dowód: oświadczenie z o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego – k.45 - 47

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Pozwana podniosła szereg zarzutów, z których nie wszystkie okazały się zasadne.

Legitymacja procesowa czynna strony powodowej nie budziła wątpliwości, ponieważ z umowy cesji wierzytelności z dnia 30 grudnia 2019 r., załącznika do niej, odpisu KRS dot. pierwotnego wierzyciela (...) Finanse Sp. z o.o. oraz odpisu rejestru handlowego dot. strony powodowej wraz z tłumaczeniem wynika, że podpisały ją osoby uprawnione do reprezentacji.

W odniesieniu do kwestii związanych z indywidualnie uzgadnianymi postanowieniami umownymi wskazać należy, że z treści maila z dnia 23 września 2019 r. godz. 09:27:54 wynika, że po zawarciu umowy przesłano pozwanej umowę ramową pożyczki oraz formularz informacyjny, przy czym nie wiadomo konkretnie jaki, bądź co zawierający, ponieważ zdanie z maila w tym zakresie jest nieskończone, wszak kończy się słowami „formularz informacyjny zawierający”. Strona powodowa nie wykazała, by pierwotny wierzyciel po złożeniu przez pozwaną wniosku o pożyczkę w kwocie 5

000 zł w dniu 23 września 2019 r. o godz. 09:09:01 przesłał wcześniej jakiegokolwiek dokumenty dotyczące warunków pożyczki. Ponadto z żadnego dowodu nie wynika, by pozwana cokolwiek miała prawo negocjować z (...) Sp. z o.o., zresztą czas jaki upłynął, od złożenia wniosku do przyznania pożyczki to 18 minut i 53 sekundy.

Niezależnie od zarzutu pozwanej dotyczącego braku indywidualnych negocjacji postanowień umowy pożyczki, sąd z urzędu zbadał kwestię niedozwolonych wzorców umownych w związku z tym, że pozwana była konsumentem.

Z orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika: „W celu zapewnienia ochrony zamierzonej przez dyrektywę 93/13 Trybunał podkreślał już wielokrotnie, że ta nierówność między konsumentem a przedsiębiorcą może zostać zrównoważona jedynie poprzez czynną interwencję podmiotu niebędącego stroną umowy. (...) To w świetle tych zasad Trybunał orzekł więc, że sąd krajowy zobowiązany jest do zbadania z urzędu, czy dane warunki umowne wchodzące w zakres stosowania dyrektywy 93/13 mają charakter nieuczciwy, i by dokonawszy takiego badania, zniwelował brak równowagi między konsumentem a przedsiębiorcą. (...) W konsekwencji rola przyznana w tej dziedzinie przez prawo Unii sądowi krajowemu nie ogranicza się do zwykłej możliwości orzeczenia w przedmiocie ewentualnie nieuczciwego charakteru warunku umownego, ale obejmuje ona także obowiązek zbadania tej kwestii z urzędu, jeżeli sąd krajowy dysponuje w tym celu niezbędnymi okolicznościami prawnymi i faktycznymi.” (tak wyroki ETS: C-618/10 z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie B. E. de (...) SA, z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie C-137/08 V. L., Z. O. s. I- (...), pkt 47; z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie C-453/10 P. i P., pkt 28).

Przepis art.76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wyraża podstawową zasadę ochrony konsumentów, stanowiąc, że władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Zakres tej ochrony określa ustawa. W myśl art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W niniejszej sprawie ustalić należało, czy postanowienia wzorca i umowy pożyczki należy zakwalifikować jako klauzulę abuzywną. Zgodnie z treścią przepisu art. 385¹ § 1 k.c. do uznania danego postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowania go z praktyki stosowania, konieczne jest stwierdzenie łącznego występowania czterech przesłanek. Mianowicie: 1) postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie, 2) ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki stron pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami, 3) powyższe prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta, 4) postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron. Funkcja art. 385¹ § 1 kc sprowadza się z jednej strony do tego, że regulacja w nim zawarta stanowi normę interpretacyjną, a z drugiej do tego, że treść tego przepisu powoduje powstanie swoistego "domniemania abuzywności", tj. że dana klauzula umowna jest zakazanym postanowieniem umownym (wyrok SA w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2013 roku, VI ACA 1324/12).

Za niezgodnione indywidualnie postanowienia ustawodawca określił te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (art. 385¹ § 3 kc).

Bacząc na dowody zaoferowane przez stronę powodową w przedmiotowej sprawie stwierdzić należy, że zostały one opracowane przez pierwotnego wierzyciela według jednego schematu, co wynika w sposób jednoznaczny z treści Formularza informacyjnego dotyczącego kredytu konsumenckiego, Ramowej umowy pożyczki i Umowy pożyczki, co świadczy o braku uzgodnienia ich postanowień indywidualnie z pozwaną. Ponadto dla pierwotnego wierzyciela określenie kredytu i pożyczka są tożsame.

Sąd więc zwrócił uwagę, że strona powodowa nie udowodniła, że przesłała pozwanej drogą elektroniczną przed zawarciem umowy pożyczki ustalony przez siebie wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, a obowiązek taki wynika z przepisu art.384 § 1 i 4 k.c. Ciężar dowodu, że postanowienie zostało

uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje. (art.385§ 4 k.c.). z tego względu stwierdzić należy, że postanowienia dotyczące prowizji i odsetek jako nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą pozwanej

Słusznie pozwana zarzuciła, że strona powodowa ani w pozwie, ani następnie na skutek zarzutów sformułowanych w sprzeciwie nie wykazała sposobu wyliczenia zadłużenia. Nie jest rzeczą ani pożyczkobiorcy, ani sądu rozstrzygającego sprawę domyślać się w jaki sposób księgowano i na poczet jakich należności dokonane przez pozwaną wpłaty. Również po cofnięciu pozwu w żaden sposób to nie wynika. Zwrócić należy jednak uwagę, że w istocie strona powodowa przyznała, że pozwana wpłaciła łącznie 4 900 zł, bowiem z Odpowiedzi na sprzeciw nie wynika, by kwotę tę kwestionowała, choć zdaniem sądu trzy wpłaty z 17 sierpnia 2020 r., 17 września 2020 r. i z 14 października 2020 r. dotyczą pożyczki Cross (...) (vide: historia rachunku k.53 akt sprawy). Strona powodowa w piśmie zatytułowanym Odpowiedź na sprzeciw od nakazu zapłaty, mimo że szeroko odnosiła się do zarzutów pozwanej w ogóle nie podjęła nawet próby sposobu wyliczenia dochodzonej należności i wykazania jaka kwota stanowi należność główna, jaka prowizję, a jaka odsetki oraz w jaki sposób kwoty te zostały wyliczone w odniesieniu do wpłat pozwanej. Z tych więc względów sąd uznał, że pozwana dokonała wpłat na poczet przedmiotowej umowy w kwocie 4 900 zł.

Strona powodowa podniosła, że pozaodsetkowe koszty kredytu konsumenckiego zostały wyłączone spod możliwości badania ich abuzywności. Stanowisko to jest błędne, ponieważ nie chodzi o kwestie wysokości prowizji w odniesieniu do wzoru określonego w art. 36 a ustawy o kredycie konsumenckim, lecz w kontekście abuzywności możliwości zapoznania się przez konsumenta wnioskującego o kredyt z postanowieniami umownymi i możliwościami negocjacji poszczególnych postanowień umownych. W tym zakresie strona powodowa nie sprostowała temu obowiązkowi. Strona powodowa podniosła, że dochodzi wyłącznie odsetek za opóźnienie, choć pozwana nie spełniła świadczenia w umówionym terminie. Jednak sposobu ich wyliczenia nie uzasadnia.

Strona powodowa podniosła także, że pozaodsetkowe koszty nie muszą być znane kredytodawcy, choć miała na myśli kredytobiorcę, w chwili zawierania umowy. Argument ten jest chybiony w kontekście powołanych wyżej przepisów kodeksu cywilnego o niedozwolonych wzorcach umownych.

Mając na względzie brak uzgodnienia indywidualnie poszczególnych postanowień umownych, sąd uznał, że pozwana winna spłacić tytułem zobowiązania z dnia 23 września 2019 r, zaciągniętego u alfa (...) Sp. z o.o. kwotę 4 600 zł. Skoro wpłaciła 4 900 zł, to spełniła świadczenie. Sąd oddalił powództwo w całości bacząc na powyższe, a nadto nie uwzględniając oświadczenia o cofnięciu pozwu ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 1 990 zł. Strona powodowa, jak już wyżej wskazano, w żaden sposób nie odniosła się do zarzutu braku wyliczeń określonych należności, nie podała z czego wynika kwota 1 990 zł. W związku z tym nie sposób uznać tej dowolności w kontekście przepisu art.203 § 4 k.p.c., ponieważ w ocenie sądu taka bierność w tym zakresie zmierza do obejścia prawa, ponieważ w żaden sposób nie wykazuje sposobu obliczenia zobowiązania pozwanej.

Odnośnie oświadczenia w trybie art.45 ustawy o kredycie konsumenckim wskazać wypada, że zostało ono złożone stronie powodowej, a nie (...) Sp. z o.o., choć w odniesieniu do kwestii postanowień umownych nieuzgodnionych indywidualnie, pozostaje ono bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

O kosztach orzeczono na podstawie art.98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając je w kwocie 917 zł, przy czym 17 zł stanowi opłatę skarbową, a 900 zł koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika pozwanej będącego adwokatem.